

Mitől lesz egy airsoft csapat igazán jó?

Írta: Tyler

Angolról fordította: Tiger83

Az alábbiakban egy külföldi fórumon fellelhető tanulságos elbeszélés olvasható saját fordításban. Az íromány tehát nem a W.B.A.T. csapatáról szól!

„A cikk főcímében levő kérdés az egyik azon sok közül, ami felvetődhet egy sikeres airsoft csapattal kapcsolatban. Mi is az a plusz, ami egy airsoft csapatot kiemelkedővé tesz? Talán a taktika? Netán a csapatot alkotó emberek? Vajon befolyásolja, hogy milyen játékokon vesznek részt? Esetleg a fegyvereik és felszerelésük mennyisége is számít? Közrejátszik és mennyire az, hogy a tagok több éve együttvannak már, vagy 20 főnél is többet számlálnak, vagy hogy heti rendszerességgel gyakorlatoznak? Egészen addig azt hittem, tudom a válaszokat, míg a saját csapatomon belül nem jelentkeztek problémák.

Rá kellett eszmélnem, hogy ami egy csapatot igazán jóvátesz, az nem más, mint a kommunikáció! Nem, nem a kézjelekről és a rádiózásról beszélek. Amiről szó van az a jó öreg egymással való beszélgetés, kapcsolattartás. Ahogy az lenni szokott, mint az igaz barátoknál, saját magunkat nem jobbnak feltüntetve, színlelve, mint ami valójában. Tehát dőljetek hátra, és hallgassátok meg a tortúrát, ami alatt rájöttem, mi tesz egy airsoft csapatot jóvá!

A történet, a csapatunk megalakulása, 2004. szept. 5-én kezdődik egy rakás idegennel, akikben egy dolog volt kezdetben közös: az airsoft. Néhány ember persze ismerte egymást, de javarészünk akkor látta a másikat először. Kézfogás, egymás méricskélése következett. Vajon ez a srác jó játékos? Komolyan veszi az airsoft-ot? Hiba lesz esetleg ehhez a csapathoz csatlakoznom? Ez csak pár gondolat volt, ami átfuthatott mindannyiunk fején. Majd miután leültünk és felvázoltam mit szeretnék kihozni a csapatból, mindannyian hozzátették a saját elképzeléseiket.

Az első hónapokban keményen odatettük magunkat. Gyakoroltunk és játszottunk minden héten. Mindenki pörgött. Egymásnak mutogattuk az újonnan beszerezett felszereléseket, fegyvereinket, témáztunk a sikeresen bevitt találatokról, és hogy milyen jól éreztük magunkat. Egyre többen érdeklődtek a csapat iránt, ezért elkezdtünk újoncokat felvenni közénk. Lefektettünk egy alapkövetelményt, a felszerelést illetően csakúgy, mint a taktikai képességek terén is. A legtöbb újoncjelölt szerint csapatunk volt az egyik legigényesebb és legjobban szervezett csapat a környéken és ezen okok miatt választottak minket.

Az elkövetkezendő hónapokban a létszám növekedésével követelményeink egyre keményebbek lettek. Elvártuk, hogy az újak legalább olyan jók legyenek, mint amilyen jónak magunkat is hittük. A csapat a taktikai képességeiről és a kemény gyakorlatozási technikáiról vált jó hírűvé. Nem, nem engedhettünk mindenkiket a csapatba, nekik is a sportág egyik legjobbjának kellett lenniük, hogy felvételt nyerhessenek.

Tekerjünk előre egy hónappal ezelőttig... A csapatunk mostanra már olyan diadalittassá vált, hogy néhányan egyenesen „megérinthatetlennek” hitték magukat. Őszintén szólva nem tudom, hogy ez honnan eredt. Néhány tagunk úgy „érezte” magáról hogy ő már annyira jó, hogy nincs szüksége részt venni a gyakorlatozásokon és a csapattalálkozókon. Úgyhogy szépen felszivódtak és csak azokon a játékokon jelentek meg, ami érdekelte őket. Többé már nem hívta fel közülük senki a másikat, hogy megvitassák a következő beszerzésüket, nem lógtak velünk és nem beszéltek meg a játékokon történt legjobb eseményeket.

Dióhéjban a lényeg: nem beszéltek többet velünk...

HABÁR... néhányunk tartotta a kapcsolatot bizonyos tagokkal és szintén mások másokkal, így szépen létrejöttek kisebb „csoportosulások”, „klikkek”. Direkt nem különálló csapatot írtam, mert nem lehetett e céljukat biztosan kijelenteni. Amiben viszont teljesen biztos vagyok, hogy amiről ők beszéltek egymás közt, azt nem vitatták meg a többiekkel.

Ők úgy gondolták, más utakat kellene járnia a csapatnak. Maguk közt megvitatták, hogy mi a baj a „jelenlegi” csapattal és tagjaival. Részünkről úgy gondoltuk, hogy ami az egyetlen probléma, hogy eltávolodtak a régi társaiktól és egyáltalán nem kommunikáltak velünk. Többeknek feltűnt ez a belső változás. A régi 4 órás tréningek már csak ritkaságszámban mentek. Örültünk, ha a csapat felénél többen részt vettek ezeken a gyakorlatozásokon. Szóval összehívtunk egy találkozót, hogy megvitassuk a problémát. A találka fő témája az volt, hogy miért nem jelennek meg a tagok a közös programokon. Mint sejtethed, alig a csapat fele jelent meg a találkán. A meetingen megbeszéltük az általunk felvázolt problémákat. Nagyon produktív találkozó volt. Lefektettük az összes problémát, amiről úgy gondoltuk, hogy az, és egyesével végimentünk azokon, megoldást találva rájuk. Kommunikáltunk egymással, megbeszéltük a problémáinkat és ezáltal közösen megoldást találtunk mindenre. Persze a megoldások, amiket a csapat hozott, nem feleltek meg sok olyan játékosnak, akik nem jelentek meg a találkozón. Így ők mindannyian előhozakodtak valamiféle kifogással és kiléptek a csapatból! A csapat elfogadta döntésüket és továbblépett a dolgon.

Nos, joggal kérdezheted, hogy az iménti történetnek mi köze van a kommunikációhoz? Egyszerű, ha a tagok, akiknek problémája vagy észrevétele volt, megbeszélték volna ezeket a csapat többi tagjával, kapcsolatban maradtak volna és nem idegenedtek volna el, akkor nem lett volna szükség összehívni azt a bizonyos problémamegoldó meetinget. Azáltal, hogy a kifogásolt dolgokat elhallgatták a többiek elől - vagy épp csak egymás közt beszélték meg a csapat háta mögött, így sokan nem tudtak róluk - vezettek konfliktusokhoz és végül ezen játékosok kilépéséhez.

Szóval... hogy mi tesz egy airsoft csapatot igazán jóvá? Az egymás közti kommunikáció és partnerség, tiszta sor. Ha a csapatotok minden egyes tagja napi kapcsolatban van a többiekkel, jó kapcsolatot ápol, vagy legalábbis megvitatja a felmerülő problémákat, akkor működőképes és hatékony marad. Amennyiben nem beszéltek egymással, minden apró, felszínes problémából, ellenvéleményből egyre nagyobb rejtett ellenszenv, széthúzás alakul ki, mire azok tényleg a felszínre törnek, és mielőtt észbe kapnátok, már ott tartotok, hogy nektek is „problémamegoldó meetinget” kell összehívnotok!

A taktika és a tudás a másodlagos ismertetőjele egy jól működő csapatnak. Ha egy csapat együtt tud dolgozni, gondolkodni és problémát megoldani, akkor bizton állíthatják magukról, hogy ők egy kiváló CSAPAT, mivel ténylegesen úgy is viselkednek, mint egy igazi csapat! Gondoljatok bele, ha a fentiek hiánya miatt eleve nem hívhatjátok magatok csapatnak, akkor hogy lesz belőletek JÓ csapat?

Néhányan bizonyára nem értenek velem egyet és azt vélik, hogy egy jó csapat ismerve a tudás és a taktika, vagy a sűrű együttjátszás vagy bármi más... de még egyszer: hogy nevezhetitek magatok csapatnak, ha nem dolgoztok össze, mint egy csapat? Összedolgozni viszont lehetlenség kommunikáció nélkül!”

Remélem a fenti történet tanulságos lesz minden magyarországi airsoft csapat számára és nem esnek hasonló hibákba! Nem egymás ellen, hanem egymásért űzzük, játsszuk ezt a hobbit, sportot, hivatást, életstílust!

